

EMLÉKEZŐ BESZÉD

Bevezető

A halál mindig fájdalmas, felkavaró és megdöbbentő, még akkor is, ha számítunk rá, akkor is, ha tudjuk, hogy mindenki számára a legjobb megoldást kínálja a gyötrelmek megrövidítésével. És akkor is, ha tudjuk, hogy a halál nem egyéb, mint változás a lét forgatagában. Születünk és elmegyünk.

Ancsel Éva akadémikus, filozófus gondolatai:

„A hozzánk közel állók halála nyilvánvalóan erős történés, de nemcsak a veszteség okán, hanem azért is, mert minden halál (...)

kimerevíti, a maguk visszavonhatatlanságában kinagyítja mindazokat a tetteket vagy mulasztásokat, legyenek azok bár csak gesztusok, amelyekkel a halotthoz életében kapcsolódtunk. Azok az emberek, akiknek vannak saját halottaik - akiket nem csak eltemettek, de meggyászoltak -, hordozni fogják halottaik múltját, az az övékbe beépül - talán még erősebben, mint a sajátjuk. (...) Az, aki hozzá közel álló embert eltemetett, többé már nem egészen az, aki előtte volt.”

„Nem hal meg az, ki a művészet kincsét adja tovább, mert a tanár növendékeiben él tovább, s ha azok is tanárok lesznek az élet végtelen időig tarthat.”

Írja Kodály, ...mert

„Sokkal fontosabb, hogy ki az énektanár Kisvárdán, mint hogy ki az Opera igazgatója. Mert a rossz igazgató azonnal megbukik. De a rossz tanár harminc éven át harminc évjáratból öli ki a zene szeretetét.”

Erzsike jó tanár volt.

Életrajzi vonatkozások

Született 1958.08.12-én, Nagykanizsán (2015.02.08).

Zenei tanulmányait a kanizsai zeneiskolában Barabás Anikónál kezdte meg.

1978-ban Kántori Oklevelet szerzett.

Tanári diplomáját 1980-ban Pécsi Tanárképző Főiskolán szerezte.

Diplomaszerzése után egyből a kanizsai zeneiskolában kezdte meg zenetanári pályafutását, ami töretlenül haláláig tartott.

Folyamatosan képezte magát. Ezek közül kiemelendő:

1985-ben végezte el a négy éves Felsőfokú Karvezetői Tanfolyamot,

1990-ben „zeneelmélet-szolfézs” szakon szerzett képesítést a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola Debreceni Konzervatóriumában.

Képzéseken vett még részt zongora módszertan és zenei munkaképesség tárgyakban.

Majdnem 35 tanévet tanított, az utolsó 15 évben már csak zongorát.

35 éve ismerem. Ismeretségünk több volt egy hivatalos kapcsolatnál. Rendszeres kísérője volt feleségemnek, a Farkas Ferenc Énekegyüttest is gyakran kísérte. Utolsó családias jellegű koncertünkön is közreműködött a Szent Mihály kápolnában.

Soha nem szeretett előtérben lenni, nagyon izgulós volt a szerepléseken is, viszont nagyon örült a sikernek, s később hálás volt a felkérésekért. Egész életében rendkívül szorgalmas volt. Azok a nyugdíjas kollégák, akik gyermekként is ismerték „jó gyerekeknek” jellemezték.

Sokszor előfordult, hogy mentem az iskola folyosóján s az egyik teremből virtuóz zongoraszót hallottam. Nem tudtam ki lehet az, s benyitván a terembe az Erzsikét találtam a zongora mellett. A zongorázás mellett sokat orgonált.

Nem csak visszahúzó, de rendkívül szerény is volt. Egyedülálló révén két fő szerelme a templom és a tanítás.

Zarándok és más útjairól mindig hozott apró ajándékokat, azokat szétosztotta, mindenkire gondolt, mindenkivel figyelmes volt. Nagyon aggódott azon nehogy valakit megsértsen, s ha mégis úgy gondolta, hogy igen, sokat szomorkodott, s nem szégyellte bocsánatot kérni sem felnőttől, sem növendéktől.

Da Chen (Kínai író) írta:

„Ha szeret valaki, akár csak egyetlen ember, az azt jelenti, hogy még élsz.”

Erzsikét mindenki szerette!

Február 4-én láttam utoljára, amikor a kórházban meglátogattam. Azt mondják egy nagyon jó pillanatot kaptam el, mert közel másfél órán keresztül tudtunk komoly dolgokról beszélgetni. Elmondta, hogy sikerült megnyugtatóan elintézni édesanyja elhelyezését. Beszélt és érdeklődött a tanítványairól, és egy nagyon fontos üzenetet küldött a tantestületünknek. Talán ez az üzenet mindenki másnak is szólhat. A lényegét a következő idézet fejezi ki a legjobban:

„Az egyik pillanatban még itt vagyunk, a másikban már el is távoztunk. És csupán ezért a röpké pillanatért mekkora hűhót csapunk: mennyi erőszakot, mennyi ambíciót, szenvedést, viszályt, haragot,

gyűlöletet gerjesztünk! Csak ezért a rövid pillanatéért! Egy állomás várótermében ülünk, és miközben a vonatot várjuk, óriási zivajt csapunk: egymás haját tépjük, vérig sértjük a másikat, birtokolni, főnökösködni, uralkodni próbálunk másokon - politizálunk. Aztán megjön a vonat, és mindenki örökre eltűnik, mintha ott se lett volna.”

Fura, hogy a halál mindig büntudatot vált ki. Sokszor észrevettem, az ember magát vádolja, azon töpreng, mit kellett volna tennie, faggatózik, vajon ő hibázott-e, titkos magyarázatokat keresgél. A kollégákkal sokat beszélgettünk erről, s próbáltuk levonni a tanulságokat. Mi lett volna? Ha?

„Amikor meghalunk, nem az marad utánunk, amit a síremlékművünkre vésnek, hanem az, amit mások életébe szőttünk.”

A betegséggel való küzdelem felőrölte életerejét. 56 és fél év nem sok idő, élhetett volna még.

És végül szóljon egy idézet az István a király-ból:

*„Uram, te jónak láttad elszólítani.
Szent az akarat, mely így tud dönteni.
És én, ha kérdezem, mért ily hirtelen,
Hallgat, s nem felel senki sem.”*

Kedves Erzsike, a magam és családom, munkatársaid és növendékeid nevében kívánom, nyugodj békében!